

τὴν Εὐβρίαν ἐστρατείαν. Οἱ Κιταλανοὶ συμποσούμενοι εἰς δύο χιλιάδας καὶ ἐπέκεινα ἀνδρῶν πεζῶν καὶ ἰππέων διήλθον τὴν μέλαιναν μεταξὺ τῆς στερεᾶς καὶ τῆς νήσου γέφυραν (ἔξ ἧς τὸ μεσαιωνικὸν τῆς Χαλκίδος καὶ τῆς νήσου ὄνομα Νεγροτόντζε), εἰσέβαλον εἰς τὴν Χαλκίδα, ἀπεδίωξαν ἐκεῖθεν τὸν βάλιον τῆς Ἑνετίας Μικέλην Μοροζίνην καὶ ἀνεκέρυξαν τὴν ἐπὶ τῆς νήσου κυριαρχίαν τοῦ Ἀλφόνσου μεθ' ὃ ἀπῆλθον εἰς Κάρυστον, ὅπου εἶχε πρὸ μικροῦ ἀποθάνει ὁ Βονιφάτιος καὶ ἦν κατέλαβον εὐχερῶς, καθὼς καὶ τὰ Λάρμενα. Ἀλλὰ τότε οἱ Ἑνετοὶ ἔπεμψαν εἰς τὴν νῆσον μετὰ εἴκοσι γαλερῶν νέον βάλιον, τὸν γενναῖον Φραγκίσκον Δάνδολον καὶ ἐπαναληφθέντος τοῦ πολέμου ἠττήθησαν τελευταῖον οἱ Καταλανοί. Ὁ Ἀλφόνσος ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀττικὴν ὁ Δάνδολος κατέλαβε τὴν Χαλκίδα καὶ ἐνίσχυσε ἔτι μᾶλλον τὴν προτέραν ἑνετικὴν κυριαρχίαν, δηλώσας εἰς τοὺς λομβαρδοὺς τῆς χώρας κτήτορας ὅτι, ἐπειδὴ ἡ ἑνετικὴ πολιτεία ἀπῆλλαξεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ καταλανικοῦ ζυγοῦ, ἀπεφάσισεν ἀπὸ τοῦ νῦν νὰ λάβῃ καὶ νὰ κρατήσῃ τοὺς πύργους καὶ τὰς πόλεις τῆς νήσου. Ἐν τούτοις ὁ Ἀλφόνσος καίτοι ἠττηθεὶς δὲν ἠσύχασεν. Ἐμβλῶν εἰς τὸ μαρκιζάτον τῆς Βοδονίτισης συνέλαβεν αἰχμάλωτον τὸν τοῦ Βαρθολομαίου Ζαχαρίου υἱὸν Μαρτίνον, ὅστις ὡς σύζυγος τῆς Γουλιέλμας Παλαυιζίνῃ ἤρχε τοῦ ἡμίσεος τῆς ἡγεμονίας ταύτης. Συγχρόνως ἠγωνίζετο νὰ κυριεύσῃ τὰ ἐν Ἀργολίδι κτήματα τοῦ Βρυνενίου, περιῆλθεν εἰς ποικίλας διενέξεις πρὸς τὸν Δάνδολον τῆς Εὐβοίας, ἀπῆλθε μετὰ τοῦ καταλανικοῦ στόλου εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, ἵνα τιμωρήσῃ τὸν δοῦκα Γουλιέλμον Σανοῦτον διὰ τὴν προσήλωσιν αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀνδραγατικὸν οἶκον καὶ τὴν ἐχθρικὴν πρὸς τὸν ἀραγωνικὸν διάθεσιν, καὶ ἐπὶ τούτῳ προσέβαλε καὶ ἐλεηλάτησε τὴν Μῆλον ἀπαγαγὼν ἐξ αὐτῆς 700 αἰχμαλώτους. Εἰς μάτην ὁ πάπας προσεκάλει ὄλον τὸν κόσμον καὶ ἰδίως τὴν Ἑνετίαν νὰ καταπολεμήσῃ τοὺς πειρατὰς αὐτοὺς, τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ τοῦ δλέθρου, τὸ ἐκβρασμα τοῦτο τῆς ἀνθρωπότητος, ὅπερ ἔκαλεῖτο *εἰταιρεία* καὶ τὸ ὁποῖον δὲν ἠσχύνθη νὰ λάβῃ πάλιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ τούρκους μισθοφόρους. Οἱ μὲν ἄλλοι οὐδὲν ἠδύναντο νὰ πράξωσιν, ἡ δὲ Ἑνετία φροντίζουσα ὡς πάντοτε μόνον περὶ τῶν ἰδίων συμφερόντων ἀπεφάσισε νὰ συμβιβασθῇ πρὸς τὸν Ἀλφόνσον καὶ συνωμολόγησε πρὸς αὐτὸν νέας ἀνακωχάς, δυνάμει τῶν ὁποίων οὗτος διετήρησε τὰς ἐπὶ τῆς Εὐβοίας κτήσεις αὐτοῦ, ἦτοι τὴν Κάρυστον καὶ τὰ Λάρμενα, ὑπεχρέωθη ὅμως νὰ ἀποδώσῃ ὅλας τὰς ἄλλας τῆς νήσου πόλεις καὶ νὰ ἀφοπλίσῃ τὸν ἐν Πειραιεῖ καὶ ἐν Λειβαδόστρω στόλον αὐτοῦ. Καὶ ἐπροσπάθησαν μὲν οἱ Ἑνετοὶ νὰ ἀνακτήσωσι διὰ διαπραγματεύσεων ὅσα ὁ Ἀλφόνσος διετήρησεν ἐπὶ τῆς Εὐβοίας, μάλιστα τὸ δυσπρόσθητον φρούριον τῆς Καρύστου, προσενεγκόντες αὐτῷ ἀντὶ τούτου μέχρι 30.000 ὑπερπύρων ἄλλ' οὗτος δὲν ἐδέχθη τὴν πρότασιν. Αἱ ἀνακωχαὶ μάλιστα ἀνενεώθησαν κατὰ τὰ ἐπόμενα ἔτη καὶ ἐτηρήθησαν ἐκατέρωθεν πιστῶς, διότι ἡ μὲν Ἑνετία εἶχε χρεῖαν εἰρήνης πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ἐμπορικῶν αὐτῆς συμφερόντων, ὁ δὲ Ἀλφόνσος ἠσχολήθη εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῆς κυριαρχίας αὐτοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ, ὠφελούμενος ἐκ τῆς ἀναρχικῆς καταστάσεως εἰς ἣν περιῆλθεν ἡ χώρα αὕτη κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους.

Τῆς Θεσσαλίας ἤρξε μέχρι τοῦ 1318 ὁ Ἰωάννης Β' Ἀγγελος, ὅστις, ἀφ' ἧς τῷ 1315 ἔγημε μίαν τῶν νόθων θυγατέρων τοῦ πρεσβυτέρου Ἀνδρονίκου, ἐκυβέρνησα τὴν Μεγαλοβλαχίαν μᾶλλον ὡς ὑποτελὴς τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει αὐτοκράτορος ἢ ὡς ἡγεμῶν ἀνεξάρτητος. Οἱ μὲν Παλαιολόγοι, καθὸ συγγενεῖς τῆς χήρας τοῦ ἀποθανόντος δεσπότη, ἤξιουν νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν χώραν ὡς κυρίαρχοι· οἱ δὲ ἰθαγενεῖς αὐτῆς ἄρχοντες ἤθελον νὰ διατηρήσωσι τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῶν. Ἀλλὰ διχονοήσαντες πρὸς ἀλλήλους περιῆλθον εἰς αἰματηροὺς ἐμφυλίους ἀγῶνας, οἵτινες ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν

